

Elköteleződéssel élni Példázatok 4.

Alkalom: vasárnap
Dátum: 2021.09.12.

Ige: Mt 5,13-16

¹³Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek. ¹⁴Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. ¹⁵Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban. ¹⁶Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

Fil 2,15-16 ¹⁵hogyan feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ¹⁶ha az élet igéjére figyeltek.

1Pt 2,9 **Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket;**

Bev.: Kedves Testvérek! Gyerekkoromban volt otthon egy egészen kicsi fehér kereszt a vitrinben. Műanyagból volt, és volt egy kerek talpa is. Azt hiszem, hogy katolikus nagymamámtól kaphattuk egyszer – ő szerette az ilyen apróságokat és csecsebecséket. Ennek a látszólag egyszerű pici műanyag keresztnek azonban volt egy különlegessége: ha elég ideig fény érte, akkor utána a sötétben világított. Foszforeszkált.

Nagyon sokszor játszottam vele. Odatartottam a lámpához, majd lekapcsoltam a villanyt, és néztem ahogy világít, majd egy idő után szépen elhalványul a fénye, és újból sötét lesz a szobában.

Ilyen foszforeszkáló pöttyök van némelyik óra számlapján is. De lehet kapni gyerekszobába égíteteket is, melyek foszforeszkálnak.

Nemcsak az érdekes, hogy szép zöldes fénnel világítanak, hanem az is, hogy az egész nem tart sokáig, csak néhány percig. Utána elsötétülnek.

I. Kedves Testvérek! Folytatjuk tovább a példázatokról megkezdett sorozatunkat. Ma Jézusnak a sóról és a lámpásról mondott példázatáról gondolkodunk – reménységem szerint – a Szentlélek áldásával. Szeretném, ha előbb a lámpásról és a fényről gondolkodnánk.

Sokszor az ember azt érzi, hogy körülötte forog a világ. Mintha ő lenne a Nap, ami körül keringenek a bolygók. Ilyen gondolatai voltak egykor a fiatal Józsefnek, aki éppen erről álmodott egyszer. Az Igéből kiderül az, hogy József álma valójában Isten kijelentése volt számára. Ezen keresztül tudta meg, hogy Istennek különleges terve volt az életével.

József azonban fiatalon ezzel az álmával eldicsekedett testvérei előtt. Ezzel pedig magára haragította a bátyjait. Egyszerűen Józsefben akkor még nem volt meg a kellő alázat. Ezért Isten nagyon sok nehézségen és mélységen keresztül vezette útját, mígnem alkalmassá lett arra, hogy beteljesedjen rajta Isten ígérete, és mindenki hódolattal boruljon le előtte.

Olyan világban élünk, melyben a sztárok nagyon fontosak sokak szemében. Sokan mindent megtesznek azért, hogy sztárok legyenek, és mindenki más rajongással vegye őt körül. Sokan a zenei tehetségükkel vagy éneklésükkel lesznek sztárok. Majd néhány évig őket ünnepli a világ, de lassan háttérbe szorulnak. Lassan elkezd halványulni a fényük, mert valaki más lépett a helyükre.

Azt élük át a sztárok, amit az a régi kis műanyag kereszt: szépen, csendesen elhalványulnak. Mondanom sem kell, hogy nagyon sokan ezt az elhalványulást, a tündöklésük hanyatlását nagyon nehezen viselik. És legyünk őszinték: nem is könnyű elfogadni, amikor már valaki nincs a társaság középpontjában, mert már másra figyelnek.

De figyeljük meg, mit mond Jézus! **Ti vagytok a világ világossága.** Te és én vagyunk azok, akik fénylünk és ragyogunk. Ez hatalmas dolog! Egyszerűen csodálatos az, amit rólunk mond az Úr Jézus. Szinte nem is akarom elhinni azt, hogy ez rám is igaz lehet: hogy én vagyok a világ világossága! Hogy én is azok között lehetek, akikről Krisztus azt mondja, hogy ők a világ világossága.

Hogyan lehetséges ez? Legyünk őszinték az Úr előtt! Most gondolatban nézzünk bele az igazság tükrébe! Milyenek látjuk magunkat?

Önzőnek, indulatosnak, okoskodónak, olyannak, aki csak saját magát tudja elfogadni, stb. Számtalan rossz dolgot fel lehetne sorolni – és ha igazán őszinték vagyunk, akkor legalább egy hibánkat, bűnünket meg kell látnunk ebben a tükörben.

Bűneink és hibáink pedig alkalmatlanná tesznek minket arra, hogy mi lehessünk a világ világossága. Krisztus azonban azt mondja nekünk, hogy **Ti vagytok a világ világossága.**

Hogyan lehetséges ez? – kérdezem másodszer is. Meggyőződésem szerint ez csakis úgy lehetséges, hogy ha nem a saját fényünket, vagyis sötétségünket árasztjuk szét a világban, hanem ha Krisztus fényét szívjuk be magunkba, és azt foszforeszkáljuk ki. Csak úgy lehetünk mi a világ világossága, ha Krisztus világosságát befogadjuk, majd ezt a fényt adjuk ki magunkból, ahogyan az a kicsi kis műanyag kereszt a vitrinben.

Testvérek! Krisztus nélkül önmagunkban nincs fényünk – ezt tudomásul kell venni. Erről nem szabad egy pillanatra sem elfelejtkezni. Ha Krisztus közelébe, erőterébe kerülünk, ha Krisztus fényében járunk, akkor magunkba tudjuk szívni az Ő fényét és erejét, és akkor azt vissza tudjuk tükrözni azok felé, akik ránk tekintenek és Krisztus keresik rajtunk és bennünk.

Érezzük, hogy ez bizony felelősség. Urunk ránk bízta a világítás szolgálatát. Ezért nem szabad elrejtenuünk az Úr Jézustól kapott fényünket. Egyszerűen nem rejthető el a hegyen épült város, mert azt azért építették a magaslatra, hogy mindenki jól láthassa. És, amikor meggyújtanak egy mécsest, egy olajlám-pást, akkor is azt akarják, hogy fényt adjon, hogy fényéből mindenkinek jusson, aki ott van a házban.

Testvéreim! Az Úr Jézus is azért adja nekünk világosságát, hogy mi azzal és abból feltölthekezhessünk, majd utána átadjuk másoknak. Péter apostol pontosan ezt írja 1. levelében: **Ti azonban választott nem-zetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.**

Lássuk meg azt, hogy milyen sötétség van ebben a világban. Soha nem égett annyi lámpa és reflektor, mint akár csak az elmúlt néhány évben szerte a világban. Az ember mindent és mindenkor ki és meg akar világítani. Ugyanakkor a lelkekben pedig egyre nagyobb a sötétség. Sötét, istentelen és embertelen gondolatok árasztották el a világot.

A 18. századot nevezték a felvilágosodás századának. De éppen a felvilágosodott ember volt az, aki szakított Istennel. Attól kezdve újabb és újabb eszmék hódítanak, és az emberek egyre jobban eltávo-lodnak a világosságot adó Istentől.

Nekünk – akik hiszünk az Úr Jézus Krisztusban, mint Megváltónkban, mint a világ világosságában – most is, ma is ugyanaz a feladatunk: **ragyognia kell a világosságunknak az emberek előtt, hogy lás-sák jó cselekedeteinket, és dicsőítsék a mi mennyei Atyánkat.**

II. A Hegyi Beszédben Jézus azt is mondja: ¹³**Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek.**

Tulajdonképpen egy lehetetlen dolgról beszél Jézus a sóról mondott példázatban. Arról, hogy mi lenne akkor, ha a só elveszítené az ízét, a sósságát? Lefordítva ezt a hasonlatot, ezt a példát, ez azt jelenti, hogy mi történne akkor, hogy a mi, akik szeretjük Krisztust, elveszítenénk a krisztusi örömünket? Ha elveszítenénk mindazt a jót, amit akkor kaptunk, amikor hívőkké lettünk? Mi történne akkor, ha egyszer-űen elveszítenénk keresztyén hitünket?

Az történne, mint az ízét veszített sóval: az emberek kidobják és eltapossák azt.

Az eszünk próbál most bennünket megnyugtatni, és azt súgja nekünk, hogy ugyan már! A só egyszer-űen nem veszti el az ízét, tehát az emberek nem fogják sosem kidobni, és nem is fogják eltaposni azt. Tehát nincs mitől félni, mert Jézus olyan dolgról beszélt, ami egyszerűen nem történhet meg. És bizony sokan, nagyon sokan el is hiszik ezt az eszme-futtatást, és tökéletesen meg is nyugodnak a felől, hogy ők a föld sója, és ők sohasem veszítik el az ízüket. Tehát megbecsült helyük van Isten országában.

Hadd ábrándítsak ki mindenkit, aki így, önmagát is nyugtatgatva éli az életét. Jézus kérdése tulaj-donképpen nem is kérdés, hanem kijelentés. Mert eljutottunk oda 2021-re, hogy bizony a só megízetle-nült, elvesztette a sós ízét. Íztelenné vált mostanra a keresztyénség.

És az történik, amit Jézus ebben a példázatban megmondott. Krisztus megjövendölte azt, hogy mi fog történni akkor, ha sótlanná, íztelenné válik a föld sója, ha íztelenné válnak a keresztyének, a Krisztus-követők.

Az fog történni, hogy az emberek értelmetlennek látják az ilyen keresztyénséget. Azt mondják, hogy **„sem mire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek.”**

Testvéreim a Krisztusban! Most történik mindez. Mi vagyunk erre a tanúk. Nyugat-Európa a keresztyénségnek köszönheti, hogy felemelkedett erkölcsiségében, szellemiségében és gazdaságában. Majd ezzel együtt elvesztette az ízt, és **„mivel lehetne ízét visszaadni?”**

Az emberek pedig nem látják értelmét, nem érzik a keresztyénség jó ízét, és az élet minden területről egyre-másra kidobálják a keresztyénség, a krisztusi gyökerek meglévő szárait, jellegzetességeit.

Értéktelen, kiüresedett, sótlan és íztelen lett a keresztyénség. Csak arra való, hogy eltapossák az emberek.

Azt látom, hogy ezer és százezer számra jönnek emberek, akiknek mi sem könnyebb, mint az, hogy eltapossák az íztelenné vált és kidobott sót, hogy eltapossák az íztelenné, jellegtelenné és üressé vált és dobott keresztyénséget.

III. Testvérek! Hiszem azt, hogy most is van maradék. Egy szent maradék, akik nem hódolnak meg a bálványok, az idegen istenek, vagy az istentelenség és erkölcstelenség posztmodern bálványai előtt.

Az Úr Igéje nekik szól. Az Úr Igéje **nekünk szól**. Hadd olvassam fel még egyszer az Igétek, amiket a Filippii levél 2. részéből és Péter 1. levelének 2. részéből:

Fil 2,15-16 ¹⁵**hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ¹⁶ha az élet igéjére figyeltek.**

1Pt 2,9 **Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket;**

Az apostolok pontosan arról beszélnek, hogy minket, hogy benneteket Isten kiválasztott, hogy az Úr iránti mély elköteleződéssel éljük meg a hitünket, és így még a legnagyobb sötétségben is ragyogjunk. Úgy egészen biztosan ragyogni fogunk, ha az élet igéjére figyelünk. Péter apostol pedig ehhez azt is hozzászólja, hogy nekünk ma is, ebben a lelki sötétségben is küldetésünk van. Sőt, most lett igazán fontossá a küldetésünk, hogy **hirdessük nagy tetteit Istennek és az Ő Szent Fiának, Krisztusnak**. Nem maradhatunk némák. Nem szabad csendben maradni, hanem bizonyosságot kell tenni a Megváltó Krisztusról, az ítéletről és arról, hogy kegyelemből van üdvösségünk a hit által, nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedhessen. (Ef 2,8-9)

Testvérek! Olyan sokszor volt már erről szó. Én magam is sokszor szóltam már arról, hogy mindenkinek igehirdetővé, bizonyosságtevővé kell válni. Mégis azt látom, hogy ez nagyon nehezen megy. Nagyon nehezen nyitjuk meg a szánkat, hogy Krisztusról és a mi üdvözítő hitünkről beszéljünk.

Hadd adjak ehhez nektek most egy kis segítséget. Egy történetet szeretnék elmesélni:

„Egyszer egy gazdag holland kereskedő egy bizonyos fajta gyémántot keresett a gyűjteményébe. Egy híres New York-i ékszeres talált egy ilyen példányt, és felhívta, hogy menjen és nézze meg.

A kereskedő azonnal New Yorkba utazott, ahol az eladó a legjobb gyémántszakértőjét bízta meg az üzlet lebonyolításával. A holland, miután végighallgatta, ahogy a helyettes szakmailag tökéletes részletességgel leírja a gyémánt értékét és szépségét, úgy döntött, hogy nem veszi meg. Azonban mielőtt elment volna, a boltos odament hozzá, és megkérdezte őt:

- Megengedné, hogy még egyszer megmutassam a gyémántot, mielőtt távozik?

A vevő beleegyezett.

A tulajdonos egyetlen dolgot sem ismételt meg abból, amit a szakértő elmondott. Egyszerűen kezébe vette a gyémántot, ránézett, és úgy írta le a szépségét, hogy nyilvánvalóvá vált, miért tűnik ez ki az összes többi közül, amit élete során látott. A kereskedő azonnal megvásárolta.

Miközben szerzeményét mellzébe rakta, megkérdezte az eladótól:

- Hogy lehet az, hogy ön el tudta adni nekem a gyémántot, míg a szakértője nem?

A tulajdonos így válaszolt:

- Ez a legjobb szakemberem. Többet tud a gyémántokról, mint bárki más, magamat is beleértve, és én jól megfizetem a tudását és szakértelmét. De szívesen fizetnék kétszer annyit is, ha valamit átadhatnék neki abból, ami nekem megvan, de belőle hiányzik. Tudja, ő ismeri a gyémántokat, én pedig szeretem őket.”

Azt hiszem, hogy mi sokszor azért nem beszélünk a hitünkről, és azért nem teszünk bizonyosságot, mert nem érezzük magunkat elég felkészültnek. És valóban, talán nem is vagyunk kellően felkészülve. Én sem vagyok az.

De ebben a történetben az ékszerüzlet legjobb szakembere sem tudta eladni a különleges gyémántot a gyűjtőnek, mert nem szerette a munkáját, nem szerette a gyémántot. Felkészült volt, de hiányzott az elkötelezettsége.

A tulajdonos pedig azért tudta mégis eladni a különleges és ezért drága gyémántot a gyűjtőnek, mert ő szenvedélyes volt, mert elkötelezettséggel és szeretettel beszélt a gyémántról.

Testvérem! Ez a lényeg! Ha te nagyon szereted Krisztust, és elkötelezett vagy Isten ügye iránt, akkor képes leszel bizonyosságot tenni hitedről. Ha szeretjük az Urat, akkor hirdetni fogjuk az Úr nagy tetteit.

Isten kiválasztott téged és engem. Az Övéi vagyunk, Hozzá tartozunk. Só és világosság a mi életünk. Krisztustól kapjuk hitünk tartalmasságát, és Tőle kapjuk a világosságot, ami által ragyoghatunk a sötétségben. Ámen.

Loment Péter lelkész